

Ministeren

Udlændinge- og Integrationsudvalget
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

Udlændinge- og Integrationsministeriet

11. oktober 2019

Udlændinge- og
Integrationsministeriet

Familiesammenføring
Slotsholmsgade 10
12116 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2019 - 13693
Akt-id 1025090

Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 13. september 2019 stillet følgende spørgsmål nr. 151 (alm. del) efter ønske fra Andreas Steenberg (RV) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 151:

EU-Domstolen har i sin dom og helt i tråd med sin faste praksis forklaret, at proportionalitetsprincippet har to led. Betingelser for ægtefællesammenføring skal derfor både være (1) egnede til at sikre en vellykket integration og (2) nødvendige for at sikre en vellykket integration (dommens præmis 35). Tilknytningskravet faldt allerede for egnethedsbetingelsen. EU-Domstolen fastslog, at tilknytningskravet ikke havde noget at gøre med integration (dommens præmis 36-39). Udlændinge- og Integrationsministeriet mener øjensynligt, at det nye integrationskrav (de nye regler om ægtefællesammenføring, der trådte i kraft pr. 1. juli 2018) opfylder egnethedsbetingelsen. Vil ministeren forklare, hvorvidt integrationskravet og de øvrige stramninger af betingelserne for ægtefællesammenføring, der blev indført sidste år, også kan anses for at opfylde nødvendighedsbetingelsen? Hvis betingelserne ikke er strengt nødvendige for at sikre en vellykket integration af tyrkiske arbejdstagere og deres ægtefæller, så er de vel ulovlige?

Svar:

EU-Domstolens dom af 10. juli 2019, i sag C-89/18, A mod Udlændinge- og Integrationsministeriet, som spørgeren formodes at henvise til i spørgsmålet, vedrørte fortolkningen af artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 i forhold til det tidligere tilknytningskrav ved ægtefællesammenføring i udlændingelovens § 9, stk. 7. Tilknytningskravet blev ophævet den 1. juli 2018 og erstattet med det gældende integrationskrav i udlændingelovens § 9, stk. 8.

Reformen af reglerne om ægtefællesammenføring indebar, foruden ophævelsen af tilknytningskravet og indførelsen af integrationskravet, et nyt besøgskrav, et nyt danskkrav og skærpelse af boligkravet, de overførte betingelse og kravet om økonomisk sikkerhedsstillelse.

Jeg kan om de i 2018 gennemførte ændringer, som EU-Domstolen ikke har udtalt sig om, henviser til følgende uddrag af bemærkningerne til lovforslag nr. L 231 af 26. april 2018 til lov om ændring af udlændingeloven (Reform af reglerne om ægtefællesammenføring med nyt integrationskrav i stedet for tilknytningskravet, skærpet boligkrav m.v.) fremsat af den daværende udlændinge- og integrationsminister:

»3.1.7. Danmarks forpligtelser efter Associeringsaftalen med Tyrkiet m.v.

Den 12. september 1963 undertegnede Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet en associeringsaftale. Formålet med aftalen var at styrke de økonomiske og handelsmæssige forbindelser mellem EU og Tyrkiet, herunder gradvist at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed.

Associeringsaftalen er senere blevet suppleret med en tillægsprotokol af 23. november 1970 samt af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, som blev vedtaget inden for rammerne af associeringsaftalen.

Tillægsprotokollen til Associeringsaftalen med Tyrkiet indeholder i artikel 41, stk. 1, en såkaldt stand still-klausul vedrørende etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser, som medfører, at Tyrkiet og medlemsstaterne ikke efter tillægsprotokollens ikrafttræden må indføre nye restriktioner, der hindrer etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser. Tillægsprotokollen trådte i kraft i forhold til Danmark den 1. januar 1973, hvor Danmark blev medlem af EF.

Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 indeholder i artikel 13 en stand still-klausul vedrørende arbejdstagere og deres familiemedlemmer, som medfører, at Tyrkiet og medlemsstaterne ikke efter ikrafttrædelsen af afgørelsen den 1. december 1980 må indføre nye begrænsninger for så vidt angår vilkårene for adgang til beskæftigelse for arbejdstagere og deres familiemedlemmer, som har opnået opholds- og arbejdstilladelse efter de nationale regler herom.

EU-Domstolen afsagde den 12. april 2016 dom i sagen C-561/14, Genc, der vedrører fortolkningen af artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, samt den dagældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 16, tidligere § 9, stk. 13, der fandt anvendelse i visse sager om familiesammenføring med børn (§ 9, stk. 16, blev ændret ved lov nr. 664 af 8. juni 2016 om ændring af udlændingeloven, hvorved bestemmelsen blev bragt i overensstemmelse med Danmarks forpligtelser som fortolket af EU-Domstolen i sagen C-561/14, Genc).

EU-Domstolen fastslog i dommen af 12. april 2016, at udlændingelovens 9, stk. 16, udgør en ny begrænsning som omhandlet i afgørelse nr. 1/80 artikel 13 for tyrkiske statsborgeres udøvelse af arbejdskraftens frie bevægelighed, idet den fastsætter betingelser for den første indrejse for mindreårige børn af herboende tyrkiske arbejdstagere, som er strengere end dem, der fandt anvendelse, da afgørelse nr. 1/80 trådte i kraft, og som derfor kan påvirke disse tyrkiske statsborgeres udøvelse af økonomisk virksomhed i Danmark, jf. præmis 50. En sådan begrænsning er forbudt, medmindre den er begrundet i et tvingende alment hensyn og er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at nå dette formål, jf. præmis 51.

EU-Domstolen fandt, at sikring af en vellykket integration af tredjelandstatsborgere i Danmark kan udgøre et sådant tvingende alment hensyn, jf. præmis 55-56.

Som det fremgår af afsnit 2.2, 2.3, 2.4, 2.5, 2.6 og 2.7, er forslagene om et nyt integrationskrav, et nyt besøgskrav, skærpelse af de overførte betingelser, skærpelse af boligkravet, skærpelse af kravet om økonomisk sikkerhedsstilling samt det nye danskkrav til ansøgeren begrundet i bl.a. hensynet til at sikre integrationen af de udlændinge, der kommer til Danmark. Det fremgår endvidere af afsnittene om forholdet til Danmarks internationale forpligtelser vedrørende de enkelte krav, at kravet ikke går videre end nødvendigt for at sikre bl.a. hensynet til integrationen. Heri ligger også, at kravene er egnede til virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål.

Det er på den baggrund regeringens opfattelse, at de nævnte forslag i lovforslaget er i overensstemmelse med standstill-klausulerne i artikel 41, stk. 1, i Tillægsprotokollen til Associeringsaftalen med Tyrkiet og artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80.«

Som det fremgår, blev det således vurderet, at de med lovændringen indførte nye begrænsninger for tyrkiske statsborgeres udøvelse af økonomisk virksomhed i Danmark var egnede til virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og nødvendige for at sikre bl.a. hensynet til integrationen.

Som det fremgår af den juridiske vurdering af 26. august 2019 (UUI alm. del – bilag 23 – s. 11), er det Udlændinge- og Integrationsministeriets og Justitsministeriets vurdering, at integrationskravet ikke er berørt af EU-domstolens dom af 10. juli 2019, idet de enkelte elementer er tilstrækkeligt klare og præcise og fastsætter positive fremtidsrettede krav, der har betydning for sandsynligheden for en vellykket integration af familiemedlemmet i Danmark. Som det endvidere fremgår, er det samtidig Udlændinge- og Integrationsministeriets og Justitsministeriets umiddelbare vurdering, at de øvrige eksisterende betingelser for ægtefællesam-

menføring, der som integrationskravet er begrundet i hensynet til vellykket integration, heller ikke er berørt af dommen.

Der henvises i øvrigt til den samtidige besvarelse af spørgsmål UUI nr. 150 (alm. del).

Mattias Tesfaye

/

Moya-Louise Lindsay-Poulsen